

Auteur van o.a.
DUIVELS SPEL
en *PROOI*

J O H N
SANDFORD

OOG OM OOG

EEN ONTSNAPTE GEVANGENE
HEEFT MAAR ÉÉN
DOEL VOOR OGEN: WRAAK!

Auteur van o.a.
DUIVELS SPEL
en *PROOI*

J O H N
SANDFORD

OOG OM OOG

Een LUCAS DAVENPORT-thriller

EEN ONTSNAPTE GEVANGENE

HEEFT MAAR ÉÉN

DOEL VOOR OGEN: WRAAK!

Over het boek

Dick LaChaise heeft pas vier van de negen jaar gevangenisstraf uitgezeten als hij weet te ontsnappen tijdens de begrafenis van zijn vrouw en zijn zusje. Beiden zijn omgekomen tijdens een bankoverval. Op de vlucht voor de politie zijn ze doodgeschoten door het arrestatieteam van Lucas Davenport... LaChaise heeft maar één missie: de dood van zijn vrouw en zusje wreken. Zijn motto luidt: oog om oog, tand om tand.

De hel breekt pas echt los als LaChaise hulp krijgt uit een voor Davenport onverwachte hoek. Davenport moet alles op alles zetten

om deze volledig doorgedraaide misdadiger te stoppen...

Over de auteur

John Sandford is een van de best gelezen thrillerschrijvers ter wereld, en alleen al in Nederland en Vlaanderen zijn er meer dan 300.000 exemplaren van zijn boeken verkocht. Hij schreef meer dan dertig thrillers in de Lucas Davenport-reeks. John Sandford woont in Minnesota.

Van dezelfde auteur

Spel op leven en dood

Moordritueel

De ooggetuige

Blinde haat

Op glas ijs

De insluiper

Zieke geest

Oog om oog

Dood spoor

Verbeten strijd

Vals spel

Wurggreep

Doodstrijd

Prooi

Onder schot

Moordprofiel

Verborgen boodschap

Het duivelscontract

De duivelscode

Duivels spel

Noodsprong

Dodenwake

Het duister van de maan

Slecht geweten

In het heetst van de nacht

Vuile handen

Troebel water

Kille woede

Bezoek onze internetsite
www.awbruna.nl voor informatie over
onze boeken, volg @AWBruna op
Twitter of bezoek onze Facebook-
pagina:
[Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

John Sandford

Oog om oog

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Sudden Prey

© 1996 by John Sandford

Vertaling

Martin Jansen in de Wal

Omslagontwerp

Select Interface

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers,

Utrecht

ISBN 978 90 449 7293 1

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de
Auteurswet van 1912 gestelde
uitzonderingen mag niets uit deze
uitgave worden verveelvoudigd,

opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting

Publicatie- en Reproductierechten
Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB
Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

Uit de speakers boven zijn hoofd klonken de lieflijke stemmen van een kinderkoor: ‘O, heilige nacht, de sterren staan stralend aan de hemel en vannacht zal onze Heiland geboren worden...’

De man die Candy LaChaise straks misschien zou doden, stond buiten in de kou en hield haar door de glazen deuren heen in de gaten. Soms zag hij alleen het bovenste stukje van haar hoofd, maar hij verloor haar geen moment uit het oog.

Candy, zich onbewust van zijn blikken, liet haar vingers langs hangertjes

met lingerie gaan en bewoog zich langzaam van het ene rek naar het volgende. Ze was niet echt geïnteresseerd in ondergoed; haar aandacht was gericht op het achterste deel van het warenhuis: de afdeling huishoudelijke apparaten. Ze haalde een zwarte bustier van het rek, hield die omhoog en hield haar hoofd iets schuin, zoals vrouwen dat doen.

Vervolgens hing ze de bustier weer terug en draaide ze zich om naar de deuren.

De man die haar zo misschien zou doden, deed een stap achteruit.

Een kleine bestelbus kwam langs de stoeprand tot stilstand. Een korte, gedrongen vrouw in een oranje parka

sprong eruit, schoof het zijportier open en er golfde een lawine van dikke kinderen uit het busje, zowel jongens als meisjes, allemaal blond, variërend in leeftijd, van vier tot een jaar of negen. Het busje ging op zoek naar een parkeerplaats terwijl de vrouw de kinderen in de richting van de glazen deuren dreef.

De man haalde de fles uit zijn zak, zette hem aan zijn mond, dekte de opening af met zijn tong en deed alsof hij een paar slokken nam. De vrouw leidde de kinderen langs hem heen, ze afschermend met haar lichaam, het warenhuis in, waar ze uit het zicht verdwenen. Zo was het goed; hij stak de fles weer in zijn zak en

keek door de glazen deuren naar binnen.

Daar stond ze, nog steeds bij de lingerie. Hij keek om zich heen en vervloekte de tijd van het jaar: de kerstversieringen, de hopen vuile, hard bevroren sneeuw langs de straten, de koude wind die door zijn wollen handschoenen sneed. Zijn gezicht was mager en ongeschoren. Zijn huid stond strak als een trommelvel en zijn tanden waren door nicotine-aanslag geel als oud ivoor. Hij stak een Camel op en zag, toen hij de sigaret naar zijn lippen bracht, dat zijn handen trilden van de kou. Toen hij uitademde, blies de wind de rook en de condens van zijn warme adem weg,

waardoor hij zich nog kouder voelde dan hij al was.

Een vette bariton, die nooit een Bing Crosby zou worden, zong: ‘... wanhoop niet, ge zijt nog niet verlo-o-o-ren, Christus onze He-i-eiland is geboren...’

Jezus Christus, dacht hij, kon ik alleen maar een eind aan die kleremuziek maken.

Van waar hij stond, kon hij de gouden piek boven op het stadhuis zien staan. Onder de zware decemberlucht zag het ding eruit als een stuk oud, slecht gepoetst koper. Klote-Minnesota. Hij zette de fles weer aan zijn lippen en liet deze keer een beetje wijn in zijn mond vloeien. Het zure

vocht beet in zijn tong, maar de alcohol gaf hem geen warmte.

Wat was ze verdomme aan het doen?

Ze liep wat rond op de afdeling witgoed, nam de tijd, bekeek een paar koelkasten maar kocht niets, wandelde naar de damesmode, waar ze een paar blouses bekeek, en liep vervolgens weer terug om de portable telefoons te bekijken.

En daar ging ze weer. Hij was op dat moment binnen geweest en bijna had ze hem betrappt bij een uitstalling van tv-toestellen. Hij liep naar de glazen deuren, wachtte tot ze opzij schoven en stond weer in de kou. Maar ze was weer naar de

lingerie gegaan. Had ze hem gezien? De tv-verkoper had hem wel gezien; na een blik op zijn smerige jas en afgetrapte schoenen had hij zich bij de Toshiba-breedbeeldtelevisies geposteerd en daar stond hij hem nu als een havik in de gaten te houden. Misschien ging ze...

Daar. Ze was op weg naar buiten.

Toen Candy Sears naar buiten kwam, keek hij haar niet aan. Hij zag haar wel maar bewoog zijn hoofd niet. Hij bleef gewoon tegen de buitenmuur geleund staan, wiegend op zijn hielen, mompelde iets in zijn parka en nam nog een slok wijn.

Candy merkte hem niet op, toen nog

niet. Haar hoofd was half in zijn richting gekeerd maar haar blik ging langs hem heen, zoals die langs een vuilnisbak of brandkraan zou gaan. Ze liep het parkeerterrein op, niet echt haastig maar ook niet aarzelend. Haar manier van lopen was licht, atletisch en vol zelfvertrouwen, de gang van een levenslustige vrouw. Ze was aantrekkelijk: iets over de dertig – vroeger vast en zeker cheerleader geweest – met blond haar, van zichzelf, en een rond gezicht met een frisse Wisconsin-uitstraling.

Ze was halverwege het parkeerterrein toen ze het Chevy-busje zag staan. Ze begon ernaartoe te lopen.

De man die haar zo misschien zou doden, die nog steeds naast de deuren tegen de muur geleund stond, zei: ‘Ze is net haar auto voorbijgelopen.’

Een man – type overheidsambtenaar, vermoedelijk republikein – in een wollen overjas van Brooks Brothers hoorde het en haastte zich het warenhuis in. Geen tijd om in discussie te gaan met een straatzwerfer. Je zag ze overal, mompelend in hun parka’s vol wijnvlekken.

‘Ik denk dat ze naar dat busje gaat, man.’

Candy hield van countrymuziek en geruite shirts met stalen hoekjes aan de

boordpunten. Ze hield van rijdansen en dronk graag Grain Belt-bier. Ze hield van *roadhouses*, pick-ups, cowboylaarzen, kleine kinderen met blauwe ogen, en wapens. Toen ze naast de Chevy stond, haalde ze een grote sleutelring vol sleutels te voorschijn en ze begon aan het slot te morrelen. Bij de twaalfde sleutel was het raak, en ze opende het portier.

Het busje was eigendom van Larry, de onverzorgd ogende wasmachineverkoper van Sears. De laatste keer dat ze Larry had gezien, stond hij naast een Kenmore-wasmachine van zevenhonderd dollar – met energieknop en automatische temperatuurcontrole – aan zijn

naamplaatje te frunniken. Hij was die ochtend tien minuten te laat geweest, wat voor haar lang genoeg was om zich zorgen te gaan maken terwijl ze bij de blouses en de lingerie rondhing. Had zijn busje niet willen starten? Dat zou een probleem kunnen worden...

Maar toen was hij binnengekomen, hijgend, gezicht roze van de kou, en hij stond nu tegen de Kenmore geleund. Larry was een flapdrol, wist ze, en ze had de pest aan flapdrollen. Ze wist dat hij een flapdrol was omdat hij op de achterbumper van zijn busje een sticker had geplakt waarop in grote letters **TEGEN ABORTUS?** stond, en daaronder, in

kleinere letters LAAT ER DAN GEEN
DOEN. Abortus was geen onderwerp voor
bumperstickers.

De man die haar misschien zou doden,
mompelde in zijn parka: ‘Ze zit in het
busje, ze rijdt weg.’

De stem die hem antwoordde, kwam
niet van God: ‘Ik heb haar.’

Het voordeel van parka’s: niemand
kon zijn communicatie-apparatuur zien:
het zendertje, het microfoontje, de draden
en de oorschelp. ‘Ze gaat het doen,’ zei
Del. Hij zette de fles Mogen David op de
grond, voorzichtig, zodat hij niet om zou
vallen. Hij had de wijn niet meer nodig,

maar misschien had iemand anders er trek in.

‘Franklin zegt dat LaChaise en Cale de pizzatent bij de afrit naar het parkeerterrein zijn binnengegaan,’ zei de stem in zijn oor. ‘Ze zijn via de achterkant het parkeerterrein opgereden, door een gat in de heg.’

‘Om de opening groter te maken. Daar willen ze naderhand het busje dumpen. Zeg tegen Davenport dat hij vertrekt.’

‘Franklin heeft hem al gebeld. Hij is onderweg. Hij heeft Sloan en Sherrill bij zich.’

‘Oké,’ zei Del op neutrale toon. Niks

oké, dacht hij. Het was amper vier maanden geleden dat Sherrill was neergeschoten. De kogel had haar slagader geraakt en ze was bijna doodgebloed voordat ze haar in het ziekenhuis hadden. Del had haar slagader zo hard dichtgeknepen, dat Sherrill later de grap maakte dat ze zich prima voelde afgezien van de reusachtige blauwe plek waar Del haar dijbeen had dichtgeknepen.

Sherrill hierbij betrekken, dacht Del, was te snel en zou misschien te zwaar zijn. Soms gaf Davenport blijk van het verstand van een... Del kon niets bedenken. Een forel, misschien?

‘Daar gaat ze,’ zei de stem in zijn oor.

Het busje van de verkoper stonk naar sigarerook. Candy trok geërgerd haar neus op, maar ze wist dat ze die geur niet zo lang hoefde te verdragen. Heel rustig reed ze het parkeerterrein af en ze keek op de brandstofmeter: een halve tank, meer dan genoeg. Ze zette koers naar Dale, reed Dale door en draaide de 1-94 richting Minneapolis op. Georgie en Duane zouden in Ham's Pizza op haar wachten.

Ze keek op de snelheidsmeter: negentig. Misdadigers reden meestal te hard. Dick zei dat ze zich nooit een bal hadden aangetrokken van verkeersregels en dat soort onbenulligheden, maar de helft

van de keren dat ze een bank hadden beroofd en goed weg waren gekomen, waren ze gepakt omdat ze honderdtien reden in een negentig-kilometerzone. Zij zou die fout nooit maken.

Ze probeerde zich te ontspannen en keek in de buitenspiegels. Niets ongebruikelijks. Ze haalde de p7 uit haar jaszak, trok de clip eruit, keek ernaar en duwde met haar duim de bovenste patroon naar beneden. Aan de druk voelde ze dat ze een volle clip had.

Dick maakte altijd grapjes over de kleine, miezerige 9- millimeterpatronen, maar zij wilde niet anders. Het pistool voelde lekker aan in haar hand en ze kon

goed overweg met de terugslag. De p7 bevatte dertien patronen. Daarvan kon ze er van ruim acht meter afstand negen of tien door het deksel van een Campbell-soepblikje jagen, in minder dan zeven seconden. En af en toe gingen ze er alle dertien doorheen.

Ze schoot gewoon goed. Natuurlijk, deksels van soepblikjes bewogen niet. Maar tijdens de twee gelegenheden dat ze echt had moeten schieten, had ze nauwelijks meer druk gevoeld dan toen ze achter Dicks huis voor de lol op soepblikjes had geknald. Je ging er niet echt voor staan, maar je hield gewoon beide ogen open, keek langs de korrel en

precies op het moment dat die de borstzak van een overhemd kruiste, of een knoop of een ander goed richtpunt, haalde je de trekker die laatste anderhalve millimeter naar achteren en...

Pop. Pop. Pop.

Candy kreeg het al warm als ze er alleen maar aan dacht.

Danny Kupicek had lang zwart haar dat zijn vrouw thuis had geknipt en dat over zijn voorhoofd en te grote bril viel, waardoor hij eruitzag als een verwarde schoenenverkoper. Dat was in zijn voordeel in zijn informantencircuit, dat voornamelijk uit junks bestond, want

junks waren als de dood voor iedereen die er te hip uitzag. En ze vertrouwden schoenenverkopers en verkopers van verzekeringspolissen en mannen die McDonald's-hoedjes droegen. Danny zou voor alle drie kunnen doorgaan. Hij bracht de Dodge tot stilstand langs de stoepwand, Del stapte in en Kupicek reed weer weg, driehonderd meter achter het Chevy-busje. Del hield zijn handen boven de ruitverwarming.

‘Ik moet een nieuwe vermomming voor de winter zien te verzinnen,’ zei Del. ‘Maar dan wel een die een warme jas draagt.’

‘Gemeenteambtenaar,’ zei Kupicek.

Zijn auto had voor het stadhuis geparkeerd gestaan toen hij Candy's auto in de gaten hield. Hij had de ambtenaren zien komen en gaan en het was hem opgevallen hoe welvarend ze eruit hadden gezien.

‘Nee,’ zei Del hoofdschuddend. ‘Ik wilde liever iets legaals proberen.’

‘Hoe dan ook, je moet je hoofd bedekt houden,’ zei Kupicek. Hij droeg een dikke corduroy broek, een trui over zijn overhemd, een wollen bivakmuts en een open parka. ‘Vijftig procent van de warmte die je kwijtraakt, verlies je via je hoofd.’

‘Waar denk je dat die capuchon voor is?’ vroeg Del, wijzend over zijn schouder.

‘Te los,’ zei Kupicek, alsof hij wist waar hij het over had. Hij zat negen auto’s achter de Chevy toen ze de 1-94 op draaiden en bleef op de langzame baan rijden, twee banen rechts van haar. ‘Wat jij daaronder nodig hebt, is zo’n gebreide muts.’

‘Mijn rug op met je gebreide muts. Een bureaubaan, dat is wat ik nodig heb. Misschien geef ik me wel op voor een avondstudie.’

Kupicek keek hem aan, keek naar zijn gele tanden en baard van twee dagen. ‘Jij bent geen studievoofd,’ zei hij ronduit. ‘Ik ben een studievoofd. Sherrill is een studievoofd. Zelfs Franklin is een

studiehoofd. Maar jij niet.'

'Krijg de pest, en je vrouw en al je kinderen ook,' zei Del. Hij pakte de microfoon van Kupiceks radio. 'Lucas, ben je daar?'

Davenports antwoord kwam meteen. 'We staan op het parkeerterrein in de Swann. Waar is ze?'

'Ze is net Lexington gepasseerd,' zei Del.

'Blijf bij haar. Als ze afslaat bij de 280, geef me dan een seintje als ze het eind van de afrit bereikt.'

'Doe ik,' zei Del.

Kupicek zat naar het busje te kijken. 'Ze heeft heel wat zelfbeheersing. We

hebben niet harder dan negentig gereden sinds we op de snelweg zitten.’

‘Ze is een prof,’ zei Del.

‘Als ik ging doen wat zij van plan is, zou ik zo opgefokt zijn, dat ik minstens honderdwtintig zou rijden. Misschien ziet ze ervan af.’

‘Nee, ze gaan het doen,’ zei Del. Hij voelde het aan zijn water: ze gingen het doen.

Georgie LaChaise was een donkere vrouw met blauwe ogen waarboven te grote, te dikke wenkbrauwen zaten. Ze had een vlezige Franse neus, volle lippen en naar beneden gerichte mondhoeken. Ze keek

over de tafel heen in Duane Cales ogen en zei: ‘Duane, klootzak, als je wegrijdt en ik vind je, dan schiet ik een kogel in je verdomde rug. Dat zweer ik je.’

Duane zat over het gele formica tafelblad gebogen en had zijn beide handen om een grote kartonnen beker cola gevouwen. Hij had een vormloos gezicht en haar van een onbestemde kleur; de ene ooggetuige zou zeggen dat hij blond was terwijl de andere zou zweren dat hij bruin haar had. De een zou zeggen dat hij dikke appelwangen had en de ander dat hij een spits muizegezicht had. Hij leek voortdurend te veranderen, zelfs terwijl je naar hem keek. Hij droeg een

spijkerbroek, cowboylaarzen, een legerjack in camouflagekleuren, met de kraag omhoog, en een Saints-honkbalpet.

‘O, ik doe het wel,’ zei hij. ‘Maar volgens mij zit het niet goed. Ik voel het gewoon. Ik bedoel, we hebben die klus in Rice Lake gedaan. Toen was ik goed.’

‘Je was perfect in Rice Lake,’ zei Georgie, maar ze dacht: je was zo bang, dat ik dacht dat we je naar buiten moesten dragen. ‘Deze keer hoef je alleen maar te rijden.’

‘Nou, zie je wel?’ zei Duane, en hij tikte met zijn beker op het tafelblad. ‘Nu zeg je het zelf. Ik was perfect. Maar dit, vandaag, voelt niet perfect. O nee. Ik

bedoel, ik zal doen wat je zegt, maar ik..'

Georgie onderbrak hem. 'En ik zeg dat we het doen,' zei ze bot. Ze keek op haar horloge. 'Candy kan hier elk moment zijn. Dus kom met je luie reet van die stoel af en ga achter het stuur zitten en dan komt alles dik in orde. Je weet wat je moet doen. Je hoeft maar twee blokken te rijden. Je kunt het.'

'Nou, goed dan...' Zijn adamsappel ging op en neer. Duane Cale scheet in zijn broek van angst en die Coca-Cola scheen ook geen verschil te maken.

Lucas Davenport trok zijn overjas en zijn grijze IJslandse trui uit. Sloan reikte hem

het vest aan en Lucas wrong zich erin, trok de klittebanden strak en rolde met zijn schouders totdat alles goed zat. Behalve als je een kogel in je oksel kreeg die dwars door je hart en allebei je longen ging en er via je andere oksel weer uit kwam... dus je mocht je nooit naar opzij draaien.

‘Verdomd koud,’ zei Sloan. Hij was een smalle man die je altijd van opzij aankeek en die vandaag een muts van konijnebont droeg. ‘Het lijkt wel of we in Rusland wonen. Die klote-Sovjet-Unie.’

‘Die is opgeheven,’ zei Lucas. Ze stonden op een parkeerplaats achter een drugstore: Lucas, Sloan en Sherrill, en

waren uit de redelijk warme auto gestapt om hun vesten aan te trekken. Een man stond naar hen te kijken terwijl zijn hond, die een blauw jasje droeg, aan een hoop sneeuw langs de stoeprand stond te snuffelen.

‘Dat weet ik,’ zei Sloan. ‘Die hebben ze hierheen verhuisd.’

Lucas trok zijn trui over zijn hoofd en trok toen zijn jas weer aan. Hij was een grote man met donker haar, een licht gebruide gezichtshuid en koele blauwe ogen. Over zijn ene wenkbrauw liep een litteken tot op zijn wang: een witte lijn, alsof er een barst in zijn gezicht zat. Toen zijn hoofd uit de halsopening van zijn trui

te voorschijn kwam, keek hij Sloan, zijn oude vriend, grinnikend aan. ‘Wie wilde er nu een politie-skiteam opzetten?’

‘Hé, je moet wat doen, midden in de...’

De radio onderbrak hem. ‘Lucas?’

Lucas pakte de microfoon van het dashboard. ‘Ja.’

‘Ze rijdt de afslag naar de 280 op,’ zei Del.

‘Oké. Heb je dat, Franklin?’

Franklins stem beefde van de kou. ‘Ik hoor je. Ik kan LaChaise en Cale zien. Ze zijn nog steeds binnen. Het lijkt wel of ze ruzie hebben.’

‘Blijf in beweging,’ zei Lucas.

‘Ik zal wel moeten. Het is zo verdomde koud, dat ik niet eens kan stoppen.’

‘Ze rijdt University op,’ zei Del.

‘We kunnen beter gaan,’ zei Sherrill.

Haar gezicht was roze van de kou en werd op een aangename wijze omkranst door haar wilde zwarte haar. Ze droeg een zwart leren jack, een strakke spijkerbroek, gymschoenen en witte bontwanten, een aanbieding uit een politiecatalogus. Ze zagen eruit als wanten die schoolmeisjes zouden dragen, maar ze hadden een opening waar ze haar trekkervinger doorheen kon steken, als jagershandschoenen. ‘Ze gaat ze

oppikken.’

‘Ja.’ Lucas knikte en ze stapten in de burgerauto: Sloan achter het stuur, Sherrill naast hem en Lucas op de achterbank.

‘Controleer je wapen,’ zei Lucas over de leuning tegen Sherrill. Hij was niet helemaal zeker van haar, van wat ze zou doen. Hij wilde het zelf zien. Hij haalde zijn eigen .45 uit zijn jaszak, trok de clip eruit, klikte de patroon uit de kamer, en begon aan het ritueel van het herladen. Voorin draaide Sherrill de cilinder van haar .357 rond.

Terwijl Sloan de auto een soepele U-bocht liet beschrijven en de drie blokken naar Midland Steel Federal Credit Union

reed, keek Lucas door het raampje naar buiten en voelde hij hoe de wereld begon te veranderen.

Die verandering vond altijd plaats voor een confrontatie, een plotselinge vlijmscherpe bewustwording van beelden en structuren, van de geur van andere lichamen, van sigaretterook, kauwgom, wapenolie en nat leer. Als je geest altijd op deze manier kon werken, dacht hij, op dit niveau van bewustzijn, dan zou je een genie zijn. Of gek. Of allebei.

Lucas herinnerde zich iets wat hij eerder die dag had gedacht, pakte de microfoon en riep de meldkamer op.

‘We hebben twee eenheden op

University nodig,' zei hij. 'We achtervolgen een gestolen Chevy-busje en willen zo snel mogelijk een aanhouding door uniformpolitie.'

Hij noemde het kentekennummer en de meldkamer herhaalde het. 'We hebben een auto op Riverside,' zei de meldkamer. 'We sturen hem naar je toe.'

Candy stopte voor Ham's Pizza. Georgie en Duane stonden al te wachten. Ze schoof op de passagiersstoel en deed de zijdeur open voor Georgie terwijl Duane achter het stuur ging zitten.

'Alles oké?' vroeg Duane.

'Kan niet beter, Duane,' zei Candy, en

ze schonk hem haar cheerleader-glimlach.

Duane viel op haar, op zijn eigen onbeholpen manier. Ze hadden samen gespeeld en samen op school gezeten, op de lagere en de middelbare, de slimme Candy en de niet al te slimme Duane. Ze had hem een paar keer haar tieten laten zien: een keer bij Meyers Creek, toen ze aan het naaktzwemmen was met Dick, die Duane niet had zien aankomen, maar zij wel. Oké, ze was Dicks vrouw, maar het kon geen kwaad om wat extra verlangen te kweken, voor het geval ze ooit behoefte zou hebben aan zijn loyaliteit.

‘Rijden,’ zei Georgie vanuit het laadgedeelte, en tegen Candy: ‘Ben je er

klaar voor?’

‘Helemaal.’

‘Dit zou een klapper moeten worden,’
zei Georgie.

‘Dit wordt geweldig,’ zei Candy. Tien
uur ’s morgens op betaaldag.

De lonen werden vanaf elf uur
uitbetaald. De eerste werknemers zouden
om een minuut over elf hun cheques
komen verzilveren. En dat zou een uur te
laat zijn.

‘Daar staat die neger weer,’ zei Duane
geërgerd.

Een reusachtige zwarte man was
Ham’s binnengekomen voordat Candy
kwam, had een punt pizza besteld en

gevraagd of hij met voedselbonnen kon betalen. Toen hem was verteld dat dat niet kon, had hij met tegenzin twee verfrommelde dollarbiljetten uit zijn broekzak gehaald en die op de counter gelegd.

‘Voedselbonnen,’ zei Georgie walgend. ‘Het is er weer zo een. Moet je kijken, hij staat tegen zichzelf te lullen.’

Franklin, die rustig over straat slofte, zei: ‘Eén blok, vijftien seconden.’

Duane zei: ‘Daar is het,’ en het was mogelijk dat zijn stem trilde toen hij dat zei. Georgie en Candy wendden hun blik af van de neger en keken de straat in naar

het gebouw van gele baksteen, de plastic lichtbak boven de deur en het smalle stoepje ervoor.

‘Denk aan wat ik heb gezegd, Duane. We blijven één minuut binnen,’ zei Georgie. Ze boog zich naar hem toe en sprak zachtjes in zijn oor, en toen Duane zijn hoofd weg wilde draaien, nam ze zijn oorlel tussen de nagels van haar duim en wijsvinger, ze kneep erin en draaide hem om. Duane kromp ineen van de pijn en Georgie zei: ‘Als je hem smeert, komt een van ons je achterna en ben je dood. Heb je dat begrepen, Duane? Als je weggrijdt, ben je dood. Is het niet, Candy?’

‘Dat klopt,’ zei Candy, en ze keek hem

aan. Haar blik was ijskoud, maar toen schakelde ze over op haar ‘god, Duane, ik heb zin om met je te neuken, maar ik moet Dicky trouw blijven’-blik. ‘Maar hij rijdt niet weg. Duane is oké.’ Ze klopte hem op zijn dij.

‘O, ik doe het,’ zei Duane. Hij zag eruit als een rat in de val. ‘Ik bedoel, ik wacht heus wel op jullie. Ik heb het in Rice Lake toch goed gedaan, of niet?’

Hij zette het busje stil langs de stoepwand, Georgie keek hem nog een keer aan en toen trokken de twee vrouwen vleeskleurige nylonkousen over hun hoofden en haalden ze hun pistolen uit hun jaszakken.

‘We gaan,’ zei Georgie. Ze stapte uit en Candy volgde haar op de voet. Het viel Georgie op dat Candy leek te stralen.

‘Ik voel dat ik er vandaag een ga neerknallen,’ zei Candy tegen Georgie toen ze de vier treden voor de Credit Union opliepen.

Franklin was halverwege het blok toen ze naar binnen gingen. ‘De twee vrouwen zijn binnen,’ zei hij. ‘Ze hebben nylonkousen over hun hoofd getrokken. Het gaat beginnen.’

Vijf seconden later stopten Del en Kupicek op de hoek achter hem en ze reden vervolgens langzaam vooruit, totdat

ze de achterkant van de Chevy en Cales hoofd konden zien. De afstand was veertig meter.

Sloan stopte op de volgende hoek en reed centimeter voor centimeter vooruit totdat hij de voorkant van het busje kon zien. ‘Klaar?’ vroeg Lucas. Hij deed het achterportier open.

‘Ja.’ Sloan knikte, zag er bijna slaperig uit, en geeuwde. De spanning.

‘We gaan,’ zei Lucas, en in de microfoon: ‘Kom maar.’

Vier vrouwelijke bankemployées en een enkele klant, een man met een zwart ski-jack en een bril met getinte glazen, waren

in het gebouw van de Credit Union. Georgie en Candy drongen naar binnen en overdonderden de vijf: grof, hard, luidruchtig, schreeuwend door hun nylonkousen, zwaaiend met hun wapens, Georgie eerst:

‘Tegen de muur!’ schreeuwde ze.

‘Tegen de muur.’ En Candy achter haar, meteen doorstotend naar de kas, vloeken snauwend, het pistool dreigend in haar hand, het zwarte gat onder de korrel zoekend naar ogen. ‘Tegen de muur...’

De vrouw die het dichtst bij Candy stond, leek op een karper; haar mond ging open en dicht, open en dicht, handen kwamen omhoog, begonnen te wuiven,

alsof ze de kogels als vliegen van zich af zou kunnen slaan. Ze droeg een roze trui met handgeborduurde blauwe leeuwepokjes in een lijn over haar borsten. Een andere vrouw kromp ineem en draaide zich weg, keek over haar schouder achterom, en ging naast de dossierkast tegen de achterwand staan. Ze durfde Candy niet aan te kijken. Een jongere vrouw, een kassier, sprong achteruit, gilte een keer, sloeg haar handen voor haar mond, deinsde terug, sloeg een telefoon van een bureau, schrok daarvan en bleef toen onbeweeglijk staan. De vierde vrouw ging alleen maar achteruit, met haar handen tegen haar schouders.